

ת"פ 8528/06/15 - מדינת ישראל נגד בהא ג'אבר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 8528-06-15 מדינת ישראל נ' ג'אבר(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת מיכל ברנט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

בהא ג'אבר (עציר)

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד שמי לוי

ב"כ הנאשם עו"ד רינת בנתורה

הנאשם הובא על ידי שב"ס.

גזר דין

הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב אישום מתוקן והורשע בעבירות של קשירת קשר לפשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); כליאת שווא בצוותא, עבירה לפי סעיף 377 יחד עם סעיף 29(ב) לחוק; סחיטה בכוח בצוותא, עבירה לפי סעיף 427 יחד עם סעיף 29(ב) לחוק; מעשה פזיזות ורשלנות ברכב, עבירה לפי סעיף 338(א)(1) לחוק; הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק; נהיגה ללא רישיון, עבירה לפי סעיף 10(א) יחד עם סעיף 62(1) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"); נהיגה בפסילה, עבירה לפי 67 לפקודה; גרימת נזק לרכוש בנהיגה בקלות ראש ובלא זהירות, עבירה לפי סעיף 21(ג) יחד עם סעיף 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 יחד עם סעיף 68 לפקודה.

עובדות כתב האישום המתוקן:

על פי עובדות האישום הראשון, אריאל צעאדה (להלן: "אריק") הוא גיסו לשעבר של משה נאמן (להלן: "מושיקו") ובן דודו של גיל בראנץ (להלן: "גילי") והשלושה תושבי נתניה, חברים ושכנים.

ביום 2.2.15 לפנות בוקר פרצו אריק ומושיקו למחסן הנמצא ברחוב החשמונאים 60 נתניה, השייך לשמעון לביא, וגנבו ממנו כסף מזומן בסך של 400,000 ₪, מרביתו במטבע ישראלי ומיעוטו במטבע זר, אותם החביא שם שמעון דרך קבע.

למחרת האירוע, בשעות הערב, שיתפו אריק ומושיקו את גילי בדבר ביצוע הגניבה והציגו לו את השלל, זאת לאחר ששיתפוהו בכוונותיהם לבצע את הגניבה עובר לביצועה.

עד מהרה נפוצו שמועות שונות בדבר אירוע הגניבה וזהות הגנבים ושמו של גילי נקשר כמי שמעורב בגניבה או מקורב לגנבים. שמועות אלה הגיעו לאוזניהם של הנאשם ואחרים.

עקב כך, ביום 21.2.15 בשעות הערב, קשרו הנאשם ואחרים (להלן: "החבורה") לפעול לבירור זהות הגנבים ונטילת השלל מהם.

ביום 21.2.15 בשעה 20:00 לערך, הגיעה החבורה עם שלושה כלי רכב לרחוב יוספטל בנתניה והתמקמה בחניון בית מספר 12, בקרבתו שהה גילי באותה עת.

הנאשם ניגש אל גילי בליווי חבר נוסף מהחבורה ולאחר שוידא את זהותו של גילי הורה לו "בוא הצידה". משביקש גילי לדעת מיהו הנאשם ומה מבוקשו אמר לו הנאשם "אל תעשה אבו עלי בשכונה שלך". גילי, אשר חשש, התלווה לנאשם וצעד עימו ועם האחר לכיוון כלי הרכב.

אחד מחברי החבורה פתח את דלתו האחורית של אחד מכלי הרכב, ואחד אחר אמר לגילי להיכנס למושב האחורי. אז נכנסו הנאשם ויתר חברי החבורה לשלושת כלי הרכב ונסעו עם גילי מהמקום לבית פרטי שמיקומו אינו ידוע במדויק למאשימה, שם הובילו אותו למרתף הבית, או אז איים אחד מחברי החבורה על גילי "אתה תאכל כמו כלב".

הנאשם פנה אל גילי, אמר לו שהוא יודע שנגנב כסף רב בנתניה ושגילי אינו מבצע הגניבה וביקש לברר איתו את זהות הגנבים, אך גילי טען שאינו יודע דבר.

בתגובה, אחזו הנאשם ושניים נוספים מחברי החבורה בגילי, והוליכו אותו לוואדי חשך סמוך, שם, הנאשם הכה את גילי בפניו, באמצעות כף ידו, אמר לו "יא בן זונה תדבר תגיד לי מי לקח את הכסף", הציג את שמותיהם של אריק ומושיקו ושאל אותו "זה הם או לא?"

בשל חששו אישר גילי בפני הנאשם כי אריק ומושיקו הם הגנבים.

משהשיגו מבוקשם, הובילו הנאשם ואחרים את גילי חזרה לאחד מכלי הרכב והסיעוהו חזרה לנתניה, שם איים הנאשם על גילי כי יבולע לו באם יספר למאן דהוא על שהיה.

השתלשלות האירועים נודעה לאריק ולמושיקו ולמחרת היום, בבית משפחתו של אריק, בשל חששם מהנאשם, מסרו

לנאשם - אריק באמצעות אחותו ומושיקו - באמצעות אמו, סכום במזומן מתוך השלל.

על פי עובדות האישום השני, החל מיום 28.4.15 ועד ליום 17.5.15 ניסתה המשטרה לאתר את הנאשם לצורך מעצרו וחקירתו בגין העבירות מושא האישום הראשון, ללא הצלחה.

ביום 18.5.15 בשעה 16:26 לערך, נהג הנאשם ברכב מסוג פורשה, בכביש 6, דרומית למחלף אייל, וזאת ללא רישיון נהיגה וכשהוא פסול מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה.

באותה עת היה כביש 6, בשני הכיוונים, עמוס מאוד בכלי רכב.

במקביל, נסעו במקום, ניידת משטרתית סמויה בה ישבו השוטרים אודי כהן, גלעד פרץ ומקסים רושקולץ, מלווים בשתי ניידות סמויות נוספות במסגרת פעילות משטרתית שמטרתה היתה איתור ומעצר הנאשם.

אודי, גלעד ומקסים הבחינו ברכב הפורשה ובנאשם ולפיכך, קירב אודי את הניידת למרחק של מטרים ספורים מרכב הפורשה, כשאור כחול מהבהב וסירנה מופעלים, וניסה לחסום את הנאשם תוך שהוא צועק לו "עצור משטרה". במקביל ירדו גלעד ומקסים לעבר רכב הפורשה כשלראשם כובע משטרת.

בראותו את הניידת והשוטרים, הסיט הנאשם את רכב הפורשה, מהנתיב האמצעי בו היה, לנתיב הימני, השוטרים בניידת הנוספת ניסו לחסמו אך הנאשם פגע באמצעות רכבו בניידת, גרם לה נזק קל והסיטה ימינה באופן שפינה את דרכו לשול הימני.

עם הגעתו לשול הימני, החל הנאשם להימלט דרכו בנסיעה מהירה ומסוכנת צפונה, תוך עקיפת כלי רכב שנסעו משמאלו.

שוטרים נוספים שניסו לחסום את דרכו של הנאשם על השול הימני נאלצו להסיט את הניידת כדי שהנאשם לא יתנגש בה עם רכבו.

בשלב זה דלקו שלושת הניידות אחר רכבו של הנאשם, הנאשם המשיך בנסיעתו המהירה לכיוון צפון, כששלושת הניידות דולקות אחריו עם אמצעי זיהוי משטרתיים וכורזות לו לעצור, וכאשר טייס מסוק משטרת נקרא לסייע בשמירת קשר עין עם הנאשם וחג מעליו, וכן העביר דיווחים לניידות אודות מיקומו והתנהלותו של הנאשם אשר נסע במהירות רבה, תמך בין נתיבים, עקף כלי רכב והפריע לנסיעתם.

לבסוף הורה גלעד לשוטר בניידת רביעית לבצע חסימה מלאה של כביש 6, לעצור את כל התנועה בו, וזו בוצעה בסמוך למחלף ניצני עוז.

עם הגעתו של הנאשם למחלף ניצני עוז, עצר את רכבו, נטש אותו, רץ מערבה, דילג מעל מעקה הבטיחות המפריד בין נתיבי כביש 6 לדרום וצפון, תוך שהוא גורם לכלי רכב תמימים לבלום על מנת לא לפגוע בו. השוטרים דלקו אחר הנאשם עד שהצליחו לעצרו.

הסדר הטיעון:

הצדדים הסכימו כי הנאשם יודה ויורשע בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, הסכימו לעונש של שלוש וחצי שנות מאסר בפועל ונחלקו האם יש להפעיל שני עונשי מאסר מותנים ופסילה מותנית שקיימים לחובת הנאשם באופן מצטבר או חופף, כשהמאשימה עתרה בנוסף לעונש של קנס משמעותי, פיצוי כספי משמעותי לנפגע העבירה באישום הראשון, מאסר על תנאי, פסילה בפועל ופסילה על תנאי וההגנה טענה כראות עיניה בנוגע לרכיבים אלה.

טיעוני ב"כ המאשימה לעונש:

ב"כ המאשימה טען כי הנאשם הודה והורשע באישום הראשון המשקף התנהלות עבריינית קשה, שהוא היה המוביל שלה, התנהלות פלילית המתאפיינת בהתארגנות בכנופיה, בריונות, זלזול מוחלט בחירות נפגע העבירה, כשבאירוע העברייני היו שלבים שונים. בכל אחד מן השלבים היה הנאשם פעיל בעצמו, בניגוד למעורבים אחרים שמרביתם, לרבות הנאשם הנוסף שזהותו התבררה, היו פאסיביים, ועיקר החשיבות שלהם הייתה בנוכחות החבורה על מנת להטיל מורא על הקרבן. מי שבעצם ביצע את הפעילות העבריינית היה הנאשם. הנאשם הוביל את האירוע לכדי אלימות של ממש כלפי הנפגע כאשר הוציאו מהבית בו נכלא לעבר הוואדי שם היכה אותו. הנאשם היה זה שבהמשך לפעילות זו הגיע ונטל סכום כסף שאינו ידוע והיה הרוח החיה מאחורי פעילות זו, וזהו נתון משמעותי לחומרה.

לנאשם עבר פלילי משמעותי, באיכותו ולא בכמותו. לחובתו שתי הרשעות קודמות, כל אחת היא הרשעה קשה וחמורה שהובילה לתקופת מאסר ממושכת. מכלול זה של פעילות עבריינית חמורה, עבר פלילי מכביד, בחלקם גורמים לאירוע הנוכחי, כל זאת כאשר לכך מתווסף האישום השני - סיכון ממשי ורב שהקים הנאשם לכוחות המשטרה ולמשתמשי הדרך כאשר ניסה להימלט מהמשטרה. מכלול זה חמור מאוד והצדיק ענישה משמעותית מ - 3.5 שנות מאסר. שתי הסיבות המקלות שהובילו את המאשימה להסתפק בענישה מתונה, משתלבות לכדי נתון אחד. בתיק הזה היה קושי ראייתי לא מבוטל שמתחלק לנדבך אחד של אתגרים ראייתיים קשים בנוגע לטיב העדים באשר מדובר בעדים שקשה לגייס אותם לשתף פעולה, עדים שבהתאם להתנהלות שלהם, שיתוף הפעולה כבר בחקירה היה מאוד קשה ובעיתי. גם נפגע העבירה עצמו בשיחה עם ב"כ המאשימה לגבי האפשרות שיעיד, הביע הסתייגות מוחלטת מכך ונעלם למשך תקופה.

לכן, לאור ריבוי העדים שהתביעה הייתה צריכה להעיד באישום הראשון והקושי להתנהל מולם, הליך ניהול המשפט היה צפוי להיות קשה ביותר ומסורבל ביותר עם סיכונים מסוימים מבחינת התביעה באשר ליכולת לגייס אותם להתייבב ולהעיד. בחומר החקירה עלו קשיים מסוימים בעדויות מסוימות. הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן וחסך מזמנו של ביהמ"ש. מדובר בתקופה ממושכת ומשמעותית ולכן עתר ב"כ המאשימה לכבד את הרכיב המוסכם.

לאור העובדה שהתקופה יחסית מתונה יש חשיבות, כדי ליצור מכלול ענישתי הולם, להשית על הנאשם רכיבי ענישה

נוספים- קנס כספי משמעותי, פיצוי כספי משמעותי לנפגע העבירה, מאסר על תנאי, פסילה בפועל, פסילה על תנאי, כשכל תוספת הרכיבים היא כדי ליצור מכלול ענישתי ראוי. הימנעות מהשתת הרכיבים תותיר את העונש מתון מדי. לעניין הפיצוי - טען ב"כ המאשימה כי לפני מספר ימים נגזר עונשו של הנאשם הנוסף שזוהה במסדר הזיהוי ושם ביקשה התביעה לגזור פיצוי וביהמ"ש גזר עליו 2,000 ₪ פיצוי, בשים לב שאת מרבית הפיצוי יצטרך לפצות הנאשם דנא, בשל החלקים השונים מאוד של השניים באירוע. הנאשם דנא היה המנהיג, והאחר היה פאסיבי. לפיכך עתר ב"כ המאשימה לגזור על הנאשם דנא פיצוי תואם ביחס להתנהלות שלו.

כל מה שעשה הנאשם עשה כאשר שני עונשי מאסר על תנאי תלויים כנגדו - תיק תעבורה 4604-12-12 ותיק תעבורה 8588-08-13. המאשימה עתרה להפעיל את שני המאסרים המותנים במצטבר. נקודת המוצא לגבי הפעלת מאסרים על תנאי לפי סעיף 58 היא הפעלתם במצטבר. כדי להפעיל מאסרים מותנים באופן חופף, צריך טעמים מיוחדים, ויש פסיקה שקוראת לזה טעמים חריגים. בענייננו, הנאשם ביצע באישום השני שתי עבירות - נהיגה ללא רישיון ובפסילה. כל אחת מהן מפעילה את שני התנאים. הנאשם ביצע את שתי העבירות כשלחובתו שני מאסרים מותנים שלא היה בהם כדי להרתיעו. בנוסף, וזהו הנתון הצורם ביותר, ביום 17.5 הוטל על הנאשם מאסר על תנאי שלא לנהוג ללא רישיון ובפסילה. יום למחרת ב 18.5 עבר הנאשם את העבירות והפעיל מאסר על תנאי כפול. כשנאשם עובר עבירות נגד תנאי יום לאחר שנגזר עליו התנאי זה מראה עד כמה הוא מתייחס לענישה זו ולביהמ"ש בכלל. בר"פ ניתן לראות שזו לא הפעם הראשונה שהוא מבצע עבירות כשיש לו מאסר על תנאי. זו שיטה.

לפיכך עתר ב"כ המאשימה להפעיל את שני עונשי המאסר על תנאי, את שני עונשי הפסילה המותנים, באופן מצטבר למאסר ולפסילה שיושטו עליו.

טיעוני ב"כ הנאשם לעונש:

ב"כ הנאשם טען כי באישום הראשון דובר בפורצים וגנבים שגנבו לאדם ישר דרך כסף. הכסף הוחזר לו.

גם המכה שהוכה גילי על ידי הנאשם, לא הותירה בו שום סימן. אותו גילי מסר מספר גרסאות שסתירות תהומיות ביניהן ואלה גרמו למחיקת עבירת החטיפה. מדובר בקשיים ראיתיים משמעותיים ביותר, מעבר לקושי בהבאת העדים לביהמ"ש. השותף שנדון בפני השופטת מרשק ללא עבר פלילי, והמעורבות שלו פחותה. אלו מעשים שנעשו בצוותא. לחובתו ייאמר שהוא נמלט מהמשטרה משך שנה עד שנתפס ונעצר. אם מסתכלים על המכלול כולו, נכון שיש לתת עונש יותר חמור לנאשם אך אין להפריז בו. הנאשם עמד על כך שהתיק יסתיים בהסדר טיעון לפני שיגיעו עדים ויושחחו ישיבות רבות לריק והוא זכאי להתחשבות מצד ביהמ"ש. שני המאסרים המותנים, שניהם באותה עבירה, של 4 חודשים ו- 5 חודשים. העונש של 3.5 שנות מאסר הוא רציני ומשמעותי בהתחשב בכך שהסיכוי לקבל שחרור מוקדם אינו גבוה נוכח מאסרים קודמים. התוצאה צריכה להיות מאוזנת. לפיכך יש לחפוף את המאסרים המותנים לעונש של 3.5 שנות מאסר.

לעניין הפיצוי הכספי- טען ב"כ הנאשם כי מי שמשחק פעולה עם המשטרה, אפילו שאינו ניזוק פיזית, ראוי לפצות אותו.

אך אחד שמשטה במשטרה ורק לאחר מסירת מספר גרסאות מוסר גרסה שמופיעה בכתב האישום, אינו האיש שצריך לתת לו פיצוי. ההסכמה היתה לקנס ולא לפיצוי. ביהמ"ש פסק ההיפך. ב"כ הנאשם ביקש להתחשב בכך שעל עכרמה (הנאשם השני שנדון בפני כבוד השופטת מרשק - הערה שלי - מ.ב.) נגזרו 2,000 פיצוי, ואילו הנאשם יישא שנות מאסר ולכן עתר שלא להכביד עימו.

ראיות לעונש:

ב"כ המאשימה הגיש גיליון הרשעות קודמות של הנאשם ממנו עולה כי לנאשם שתי הרשעות קודמות אם כי במגוון עבירות חמורות כמפורט להלן:

א. הרשעה מיום 1.3.07 בגין עבירות של חטיפה, תקיפה סתם על ידי שניים או יותר, תקיפה סתם, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, שיבוש מהלכי משפט, נהיגה בזמן פסילה וקשירת קשר לעוון, בגין נדון לתקופה כוללת של 48 חודשי מאסר בפועל.

ב. הרשעה מיום 3.12.97 בגין 11 עבירות של שוד מזויין, 9 עבירות של קשירת קשר לפשע, ו- 6 עבירות של נהיגת רכב מנועי ללא רישיון, בגין נדון ל- 11 שנות מאסר ופסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 20 שנה.

כן הוגשו המסמכים המפורטים להלן:

א. כתב האישום המתוקן בו הורשע שותפו של הנאשם לעבירות מושא האישום הראשון - עכרמה חאג' יחיא, הסדר הטיעון בעניינו וגזר הדין שניתן על ידי כבוד השופטת מרשק.

ב. גזר דין בעניינו של הנאשם בתת"א 8588-08-13 בו הורשע הנאשם בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה ונפסל, ביום 17.5.15 מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 11 חודשים, פסילה על תנאי של 4 חודשים למשך שלוש שנים, מאסר על תנאי בן 4 חודשים שלא יעבור בתוך 3 שנים עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף מעל שנה או נהיגה בזמן פסילה.

ג. גזר דין בעניינו של הנאשם בתת"ע 4604-12-12 בו הורשע הנאשם בעבירה של התרה לבלתי מורשה וללא פוליסת ביטוח, הנאשם נדון לשמונה חודשי פסילה בפועל במצטבר לכל פסילה אחרת, פסילה על תנאי לתקופה של 5 חודשים למשך 3 שנים והתנאי שלא יעבור אחת מהעבירות בהן הורשע או אחת מן העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961. כן הוטל עליו מאסר על תנאי לתקופה של 5 חודשים למשך 3 שנים שלא יעבור, בין היתר, עבירה של נהיגה בפסילה או נהיגה ללא רישיון נהיגה.

ד. הכרעת דין וגזר דין בתת"ע 14-12-3421 מיום 26.6.16 בו הורשע הנאשם בעבירה של נהיגה בהיותו בלתי מורשה לנהיגה, עבירה אותה עבר ביום 18.9.14. הנאשם נדון ל- 12 חודשי מאסר בפועל, 10 חודשי מאסר מותנים, פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 5 שנים והופעל עונש המאסר המותנה מתיק 12-12-4604 לריצוי באופן חופף.

מטעם הנאשם העידה בת זוגו, הגב' דינה סלימאן אשר סיפרה כי היא והנאשם מנהלים מערכת זוגית במשך 4 שנים, היא פתחה מכון יופי בחיפה והצדדים העתיקו מקום מגוריהם לחיפה על מנת לשנות את התנהלות הנאשם. כוונתם היתה לרכוש מכולת צמודה למקום עסקה על מנת שלנאשם תהא תעסוקה. העדה ביקשה להתחשב במצבו של הנאשם וליתן לו הזדמנות.

דין והכרעה:

במסגרת הסדר הטיעון הסכימו הצדדים כי הנאשם ירצה עונש מאסר בן שלוש שנים ומחצה.

סבורני כי מדובר בעונש קל ומתון ולולא הקשיים הראייתיים ובעיקר הבאתם של עדי התביעה אל דוכן העדים, לא היה מקום לכבד הסדר טיעון זה ככל שהוא נוגע לרכיב המאסר בפועל.

יחד עם זאת, בשל הקושי בהבאת עדי התביעה אל דוכן העדים והודייתו של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, אכבד הסדר זה.

הצדדים נחלקו בשאלה האם יש להפעיל את שני עונשי המאסר המותנים והפסילה המותנית הקיימים לחובת הנאשם באופן מצטבר או חופף. המאשימה עתרה להפעילם באופן מצטבר ואילו ב"כ הנאשם עתר להפעילם באופן חופף למאסר אותו מרצה הנאשם כעת.

בהתאם לסעיף 55 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 "מי שנידון למאסר על תנאי והורשע בשל עבירה נוספת, יצווה בית המשפט על הפעלת המאסר על תנאי".

בע"פ 4517/04 מסראווה נ' מדינת ישראל נפסק כדלקמן:

"ההוראות המסדירות את המאסר על-תנאי מצויות בסימן ג' לפרק ו' של חוק העונשין. סעיף 52 קובע, כי מש "הטיל בית המשפט עונש מאסר, רשאי הוא להורות בגזר הדין שהעונש, כולו או מקצתו, יהיה על תנאי". מאסר מותנה הוא למעשה מאסר בכוח. שופט המטיל על נאשם מאסר מותנה, מציין בגזר הדין מהי "עבירת התנאי" אשר בהתקיימה יומר העונש למאסר בפועל, ומהי מסגרת הזמן שנקצבה לקיומו של תנאי זה. מכוח הוראתו של סעיף 52(ד) לחוק העונשין, התנאי יכול להיקבע בדרך של ציון סעיף עבירה מסוים, ציון סוג של עבירות או תיאורן. באשר להפעלתו של המאסר המותנה, קובע סעיף 55(א) לחוק העונשין כך:

עמוד 7

"(א) מי שנידון למאסר על תנאי והורשע בשל עבירה נוספת, יצווה בית המשפט על הפעלת המאסר על תנאי".

העולה מכך, הוא כי כל עוד לא הפר הנאשם את התנאי שנקבע, נדחה ביצועו של עונש המאסר, ועם חלוף התקופה שנקצבה לתנאי, יפוג עונש זה כלא היה. מכך מתבקש ששיקולים של הרתעת הנאשם הם העומדים בבסיס הענישה המותנית, שכן אם הוא ישוב למוטב, ומעשיו לא יישנו, כי אז הוא יזכה למעין מחילה באשר הוא לא ייאסר בגין המעשים בהם הורשע. התליית המאסר בתנאים נועדה לאפשר לבחון את התנהגותו של הנאשם ולדרבנו לציית לחוק.

"החרב התלויה מעל ראשו של הנידון, שהמאסר על-תנאי עלול גם להפוך למאסר בפועל, מחייב את הנידון להיזהר משנה זהירות פן ייכשל בכיבוד התנאי, וההנחה היא שאם הוא הצליח בכך במשך תקופת התנאי, הוא יקפיד ביתר שאת גם בהמשך להיות אדם שומר חוק ומכבד את כללי הקיום-יחד בחברה" (פלר, שם, בעמ' 338; וראו עוד בהקשר זה את ספרו של א' אנקר, מאסר על תנאי (תשמ"א), 19-45; י' בזק, הענישה הפלילית (תשמ"א), 151; ע"פ 823/84 מדינת ישראל נ' יהודה הררי פ"ד לט(2), 393, 408; ד"נ 16/85 יהודה הררי נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(3), 449, 455).

יתרה מכך, על נאשם שנגזר לו מאסר על-תנאי להביא בחשבון, כי הפרת התנאי על ידי ביצועה של עבירה נוספת, תגרוור תגובה עונשית חמורה מהרגיל, באשר, ככלל - כך קובע סעיף 58 לחוק העונשין - הוא ישא בעונש שיטל עליו בשל העבירה המאוחרת במצטבר למאסר המותנה.

זאת ועוד, הכלל שנקבע בסעיף 56 לחוק העונשין, הוא כי ביצוע עבירת התנאי מפעיל את המאסר המותנה, ויהא זה במקרים חריגים בלבד, ורק מטעמים שירשמו, שבית המשפט יהיה רשאי להורות על הארכת תקופת התנאי, אם שוכנע כי בנסיבות העניין לא יהא זה צודק להפעילו. אמנם, ככל שהפעלת התנאי היא אוטומטית, כך גדל כוחו המרתיע של המאסר המותנה (א' אנקר מאסר על תנאי (תשמ"א), 47), אולם חרף זאת ניתן שיקול הדעת לבית המשפט שלא להפעילו, כדי לאפשר לו, מקום שהצדק מחייב זאת, להעניק לנאשם הזדמנות נוספת ואחרונה לחזור לדרך הישר, וגם בחרג זה גלום עיקרון ההרתעה".

סעיף 58 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 קובע:

"מי שהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה נוספת והופעל נגדו עונש המאסר על תנאי, ישא, על אף האמור בסעיף 45, את שתי תקופות המאסר בזו אחר זו, זולת אם בית המשפט שהרשיעו בשל העבירה הנוספת יצווה, מטעמים שיירשמו, ששתי התקופות כולן או מקצתן יהיו חופפות".

בע"פ 4716/12 דסטה נ' מדינת ישראל נפסק על ידי בית המשפט העליון בהאי לישנא:

סעיף 58 לחוק העונשין קובע כי כלל, עונשי מאסר על תנאי יופעלו במצטבר ולא בחופף, (אלא מטעמים מיוחדים שיירשמו) (ראו:

סעיף 58 לחוק העונשין.

תכליתו של סעיף 58 לחוק העונשין היא תכלית הרתעת תבונה. יפים לעניין זה דבריו של המלומד דפּלר:

"ההיבט המותנה שברביעיה עבירות העלול להיווצר בקביעה עבירה הנוספת, מתבטא, ראשית לכול, באופן ההשפעה של המאסר על-תנאי במשך תקופת-התנאי על התנהגותו של עבריין, שעליו הוא נגזר. החרבה תלויה מעל ראשו של הנידון, שהמאסר על-תנאי עלול לגמול הפוך למאסר בפועל, מחייב את הנידון להיזהר משנה זהירות פנייכשלב בודדת הנאי, וההנחה היא שאם הוא הצליח בכך במשך תקופת-התנאי, הוא יקפיד ביתר שאת גם במשך להיות אדם שומר חוק ומכבד את כלליהם-יחד בחברה. נוסף על כך, היה הנידון ייכשל בחובתו לציית לתנאי, יהיה הטיפול העונשי בשלה עבירה הראשונה הטעון רביזיה מהותית;

ומלבד זאת, צירוף העונשין, זהבשלה עבירה המקורית וזהבשלה עבירה הנוספת, יהיה כפוף לכללים מחמירים מאלה הרגילים, (בהתאם לסעיף 58 לחוק העונשין). (ש"ז פלר יסודות דיני עונשין כרך 338 (1992)).".

עולה מן האמור לעיל, כי למעט בנסיבות חריגות, יש להפעיל את המאסר המותנה באופן שירוצה באופן מצטבר למאסר אותו מרצה הנאשם.

יש להדגיש כי במקרה זה הופעל אחד המאסרים המותנים, שהיו לחובתו של הנאשם, מאסר בן חמישה חודשים, באופן חופף בתת"ע 3421-12-14, גזר דין מיום 26.6.16, כך שיותר מאסר מותנה אחד בן ארבעה חודשים אשר הושת על הנאשם ביום **17.5.15** בתת"ע 8588-08-13 של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה.

חלף אך יום אחד ממועד גזר הדין בבית משפט השלום לתעבורה בחדרה וביום **18.5.15** נהג הנאשם ללא רישיון נהיגה ובפסילה.

במצב דברים זה, אין ספק כי עונש המאסר המותנה שנגזר על המשיב, לאמילאולוב מעט את תכליתו ההרתעתית והוא אף משדר זלזול בהזדמנות שניתנה לנאשם יום קודם לכן על ידי בית המשפט לתעבורה. משכך, ובהיות הפעלתו של מאסר מותנה באופן חופף מנוגדת למטרת הענישה על תנאי, ומשאין בנסיבותיו ואישיותו של הנאשם בגדר טעם מיוחד אחר שמצדיק חריגה מהכלל האמור, הנני מורה על הפעלת עונש המאסר על תנאי בן ארבעת החודשים מתיק 8588-08-13 של בית המשפט לתעבורה בחדרה באופן מצטבר לעונש המאסר אותו מרצה הנאשם כך שסך הכל ירצה הנאשם 46 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו.

הוא הדין באשר לפסילות המותנות.

לאור האמור הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 46 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו 18.5.15 הכוללים 42 חודשי מאסר פרי הסדר הטיעון בין הצדדים והפעלת מאסר מותנה בן 4 חודשים מתיק 8588-08-13 של בית המשפט לתעבורה חדרה באופן מצטבר.
2. הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך שבע וחצי שנים במצטבר לכל פסילה אחרת שהושתה על הנאשם.
3. הנני מורה על הפעלת הפסילות המותנות מתת"ע 4604-12-12, פסילה בת 5 חודשים ופסילה מתת"ע"א 8588-08-13 בית משפט השלום לתעבורה חדרה, פסילה בת 4 חודשים במצטבר לפסילה שהושתה על הנאשם בתיק זה ובמצטבר לכל פסילה אחרת מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה.
4. הנאשם ישלם קנס בסך 10,000 ₪.
5. איני מוצאת מקום לחייב את הנאשם בפיצוי לנפגע העבירה אשר במעשיו למעשה מנע בירור המשפט והיה שותף, למצער, לכוונות חבריו אשר פרצו למחסן וגנבו את הכסף ממר שמעון לביא, ולא הועמד לדין אף לא בעבירה של אי מניעת פשע.
6. 18 חודשי פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה וזאת על תנאי, והתנאי שהנאשם לא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה של מעשה פזיזות ורשלנות ברכב, עבירה לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין; נהיגה ללא רישיון, עבירה לפי סעיף 10(א) יחד עם סעיף 62(1) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"); נהיגה בפסילה, עבירה לפי 67 לפקודה; גרימת נזק לרכוש בנהיגה בקלות ראש ובלא זהירות, עבירה לפי סעיף 21(ג) יחד עם סעיף 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 יחד עם סעיף 68 לפקודה.
7. 12 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה של קשירת קשר לפשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); כליאת שווא, עבירה לפי סעיף 377 לחוק; סחיטה בכוח, עבירה לפי סעיף 427 וכל עבירת אלימות שהיא פשע.
8. 5 חודשי מאסר על תנאי והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות שהיא עוון.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ז אב תשע"ו, 31 אוגוסט 2016, במעמד הצדדים.